

The Ideological Plurality of the Hurufis and the Reaction of the Shiites to the Hurufism Beliefs

Vali Dinparast^{ID*}, Babak Farzam^{ID¹}

1. Department of History, University of Tabriz, Tabriz, Iran.

Received: 2025/04/06

Received in Revised Format: 2025/06/05

Accepted: 2025/07/11

Published: 2025/09/23

Abstract

With the spread of the Hurufism movement, the idea spread in the Islamic world that most of the followers of Fazlallah Hurufi were Shiites. Mentioning the names of Shiite imams in the works of Fazlallah Hurufi and Imadaddin Nasimi and believing in Mahdism and the appearance of a savior were considered to be clear signs of the Hurufism being Shiites. Although there were other sects among the Hurufism followers, such as Sunnis. However, a number of Shiites had also joined this group. With the revelation of Fazlallah Hurufi's exaggerated and atheistic beliefs, many Shiites in the cities repented and separated from the Hurufism. In regard to Hurufis as shiites, Shiite scholars called them devils and rejected their Shiiteness.

The study of the ideological pluralism of the Hurufism and the attribution of Shiism to the Hurufism and the Shiites reaction to this attribution is the subject of this article, which is explained analytically and with reference to historical sources and contemporary research.

In conclusion this research shows that the followers of the Hurufism were from different sects and schools, and the Shiites, understanding the atheistic thoughts of Fazlallah Hurufi, separated themselves from the followers of Fazl and opposed them.

Keywords: Hurufism, Iran, Shiites, Sunnis, Shiite scholars

Cite as: Dinparast Vali, Farzam Babak. The Ideological Plurality of the Hurufis and the Reaction of the Shiites to the Hurufism Beliefs. Iranian History of Culture. 2025; 2(2): 188-198.

Owner and Publisher: University of Tabriz

Journal ISSN (online): 3060-8066

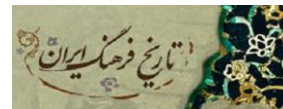
Access Type: Open Access

DOI: 10.22034/IHC.2025.19314

*Corresponding Author: Associate Professor of University of Tabriz, Tabriz, Iran

v.dinparast@tabrizu.ac.ir

تکثر عقیدتی حروفیان و واکنش شیعیان به عقاید حروفیه

ولی دین پرست^{id}، بابک فرزام^{id}

۱. گروه تاریخ، دانشگاه تبریز، تبریز، ایران

دریافت: ۱۴۰۴/۰۱/۱۷ بازنگری: ۱۴۰۴/۰۳/۱۵ پذیرش: ۱۴۰۴/۰۴/۲۰ انتشار: ۱۴۰۴/۰۷/۰۱

چکیده

با گسترش جنبش حروفیه این تصور در جهان اسلام گسترش یافت که بیشتر پیروان فضل الله حروفی، شیعه مذهب هستند. ذکر اسامی امامان شیعه در آثار فضل الله حروفی و عماد الدین نسیمی و اعتقاد به مهدویت و ظهور منجی از اشتراکات عقیدتی حروفیه و شیعیان را از نشانه های بارز شیعه بودن حروفیه ذکر می کردند. هر چند در بین پیروان حروفیه فرق دیگر مانند اهل سنت نیز وجود داشتند. اما تعدادی از شیعیان نیز به این گروه پیوسته بودند. با آشکار شدن عقاید غلوآمیز و الحادی فضل الله حروفی سبب شد بسیاری از شیعیان در شهرها توبه کرده از حروفیه جدا شوند، علمای شیعه در واکنش به شیعه بودن حروفیان آنان را شیاطین نامیده و شیعه بودن آنان را رد نمودند. بررسی تکثر عقیدتی حروفیه و انتساب تشیع به حروفیه و واکنش شیعیان به این انتساب موضوع بحث این مقاله است که به شیوه تحلیلی و با استناد به منابع تاریخی و پژوهش های معاصر به تبیین آن پرداخته و در نتیجه گیری نشان داده شده است که پیروان حروفیه از فرق و مذاهب مختلف بوده و شیعیان با درک تفکرات الحادی فضل الله حروفی راه خود را از پیروان فضل جدا ساخته به مخالفت با آنان پرداختند.

کلیدواژه ها: حروفیه، ایران، شیعیان، اهل سنت، علمای شیعه

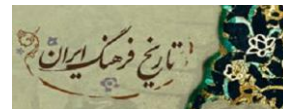
نحوه ارجاع: دین پرست ولی، فرزام بابک. "تکثر عقیدتی حروفیان و واکنش شیعیان به عقاید حروفیه". تاریخ فرهنگ ایران. ۱۴۰۴: ۲(۲)، ۱۸۸-۱۹۸.

صاحب امتیاز و ناشر: دانشگاه تبریز

شاپای الکترونیکی: ۸۰۶۶-۳۰۶۰

نوع دسترسی: آزاد

DOI: 10.22034/IHC.2025.19314

در قرن هشتم هجری در شرایطی که ظلم و ستم، کشتار و ویرانی های حاکمان مغول و تیمور سراسر ایران و جهان اسلام را فراگرفته بود، فضل الله نعیمی استرآبادی با بهره گیری از نارضایتی مردم از حکومت ها و رواج اندیشه های منجی گرایی و آخر الزمانی در جوامع اسلامی ظهور کرد و فرقه حروفیه را پایه گذاری نمود. او پیروانش را از گروه های ناراضی جامعه بخصوص پیشه وران شهرها و دهقانان روستائی گرد خود جمع و خود را همان منجی معرفی کرد که با ظهور خود مظلومان را از دست ستمگران نجات می داد. در چنین شرایطی گروه های مختلف مردم ستمدیده جامعه به فضل الله حروفی پیوستند. در قرن هشتم هجری وجود تعدادی از شیعیان، اسامی و اصطلاحات شیعی در عقاید حروفیه چنین تصویری را ایجاد کرده بود که حروفیه شیعه مذهب بودند اند. برخی از یاران نزدیک فضل الله حروفی مانند سید اسحاق، سید عماد الدین نسیمی، عرشی و علی اعلی از شیعیان دوازده امامی بوده اند. در عقاید حروفیه مهدویت، رجعت و بداء وجود داشت، در آثار فضل الله و نسیمی اسامی دوازده امام شیعه ذکر شده است، برخی از مردم بصره، حله و نجف به حروفیه پیوسته بودند. وجود چنین اشخاص و اسامی ظن شیعه بودن حروفیان را تقویت می کرد، اما در آثار حروفیه برخی عبارات مخصوص اهل سنت مانند (صدیق) و (یار غار) از القاب خلیفه اول، ابوبکر، ذوالنورین لقب عثمان، و أم المومنین لقب عایشه نیز وجود داشت. برخی از یاران فضل الله مانند تمنایی، امیر علی کیوان و روحی بغدادی از اهل سنت بودند، برخی مانند ایشکورت دده یک مسیحی بود که به آیین حروفی درآمده بود، یوسف قارا ایزلی یک حروفی خدا ناباور کافر بود. بنابر این می توان گفت حروفیه شیعه نبوده اند، پیروان فضل الله حروفی از فرق مختلف اسلامی و غیر اسلامی بوده اند. آراء و عقاید حروفیه نیز التقاطی از آراء الحادی و عقاید برگرفته از اسلام و مسیحیت و حتی اندیشه های ایران قبل از اسلام بود. حروفیان هیچ تعصبی بر فرق اسلامی نداشتند. فضل الله حروفی عقاید الحادی و بدعت آمیزی رواج داد. بنابر این هر چند در ابتدا گروهی از شیعیان بخاطر نجات از دست ظالمان به فضل الله پیوسته بودند اما با مشاهده اندیشه های الحادی توبه کرد و از فضل الله جدا شده و به آئین شیعه بازگشتند. علمای شیعه به طرد و رد حروفیه پرداخته و پیروان حروفیه را از شیاطین دانسته و شیعه بودن آنان را رد کردند. بررسی تکثر عقیدتی پیروان حروفیه و وجود اندیشه های الحادی در عقاید حروفیه و واکنش علمای شیعه در رد انتساب آنان به تشیع موضوع بحث این پژوهش است. پیروان حروفیه از چه گروه هایی بوده اند و چه عقایدی داشته اند؟ واکنش علمای شیعه در انتساب حروفیه به تشیع چه بود؟ سوالات این پژوهش است که با بهره گیری از منابع به شیوه تحلیلی و توصیفی موضوع مورد بررسی قرار گرفته است.

در خصوص فرقه حروفیه مقالات متعددی نوشته شده است اما در خصوص تکثر عقیدتی حروفیان و واکنش شیعیان به عقاید حروفیه مقاله مستقل وجود ندارد. رضا بیطرفان در کتاب «بررسی تاریخ و اندیشه های نهضت حروفیه» ریشه های تاریخی شکل گیری حروفیه مانند حمله مغولان و تیمور به ایران و اخذ مالیات های متعدد از پیشه وران شهری را از عوامل اجتماعی و اقتصادی شکل گیری حروفیه ذکر کرده و سپس عقاید منجی گرایی ایران باستان و باور به زنده بودن فضل الله و نفوذ اندیشه های اسماعیلیه در بین حروفیان و معانی باطنی حروف را به عنوان اعتقادات حروفیه مورد بررسی قرار داده است. علی گراوند و

فتحعلی شهبازی در مقاله «نگاهی به آراء و عقاید و زمینه های بروز و ظهور فرقه حروفیه»^۳ به چپاول های پیشه وران شهری از سوی تیمور برای ساختن سمرقند و کوچ اجباری صنعتگران شهرها به سمرقند و نفوذ عقاید اباحیگری اسماعیلیان و غالیان و عقاید مسیحیت، دین یهود و ادیان ایران باستان در حروفیه و توجه به رمز حروف در خدانشناسی، انسان گرایی و رسیدن انسان به مقام خدایی و نبوت در حروفیه را مورد بررسی قرار داده اند. مطالب این مقاله ارتباطی به مباحث پژوهش حاضر بجز در ریشه های اقتصادی شکل گیری حروفیه ندارد.

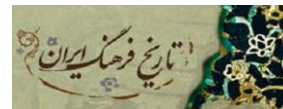
زمینه های اجتماعی شکل گیری جنبش حروفیه

ظلم و ستم مضاعف حاکمان مغول بر مردم ایران بعد از سقوط ایلخانان و رفتار ظالمانه ملک اشرف چوپانی با مردم آذربایجان چنان سخت بود که عده ای برای رهایی از دست او به امرای دشت قباچاق پناه بردند (اقبال آشتیانی، ۱۳۸۶: ۴۲۰)، ظلم و ستم امیر مبارزالدین محمد و شیخ اسحاق اینجو بر مردم شیراز، یزد و اصفهان، قتل و عام مردمان پشتکوه در مبارزات بین اتابکان لر بزرگ و کوچک و فشارهای مالیاتی شدید آل کرت بر مردم سیستان که شورش و قتل و عام آنان را در پی داشت نمونه ای از این اقدامات است. با ظهور تیمور اگرچه وحدت سرزمینی در مناطق شرقی سرزمین های اسلامی برقرار شد، اما ظلم و ستم فراوان بر مردم همچنان ادامه یافت. طی سه دوره حملات تیمور به ایران تعداد زیادی از مردم بی گناه کشته و زمین های زراعی زیادی مصادره شد (تاریخ ایران کمبریج، ۱۳۸۷: ۱۳۷/۶). در شهرهایی مانند ری، قزوین و باکو اموال برخی از بازرگانان مصادره گردید. تیمور برای اداره قلمرو وسیع خود به اموال زیادی احتیاج داشت، لذا سیاست های مالیاتی شدیدی خصوصاً بر روستائیان اعمال کرد، اقتصاد روستایی را ویران ساخت. برخی سیاحان اروپایی مانند کلاویخو از شدت رفتار مأموران مالیاتی تیمور با روستائیان خبر می دهند مانند شلاق زدن و کشیدن آنان بر روی زمین (کلاویخو، ۱۳۸۴: ۱۳۴)، بطوری که بسیاری از روستاها متروک شدند و رعایا با مشاهده ی عمال تیموری فرار می کردند (رویمر، ۱۳۹۵: ۱۱۳).

در چنین شرایطی اساس دعوت حروفیان شکل گرفت زیرا سلوک رفتاری آنان مبتنی بر حفاظت از حقوق مردم و رعایت حق الناس بود. در کتب حروفی و منابع عمومی ذکر شده که فضل الله از اوایل نوجوانی تا آخر عمر هرگز از کار کردن باز نایستاد و از کسی صدقه قبول نکرد. شغل او طاقیه دوزی بود و تا آخر عمر از این شغل ارتزاق می نمود (ریتر، ۱۳۷۳: ۷۲).

حروفیان به روزی حلال اهمیت می دادند که در بین توده های مردم به «حلال خوران» معروف بودند (اسلوار، ۱۳۹۱: ۳۵۲)، آنان هرگز هدیه ای از کسی قبول نمی کردند و اگر کسی برایشان نانی می پخت علاوه بر هزینه ی نان هزینه ی زغال را نیز پرداخت می کردند (ثبوت، ۱۳۶۴: ۳۳)، در روایات حروفی مکرراً ذکر شده که ملعون ترین بندگان خدا ظالمان هستند و بزرگترین مجازات در انتظار آنان است. فضل الله می نویسد که ظلم کردن به بی پناهان از زنا با محارم بدتر است. در منابع حروفیه ظهور فضل الله با پایان ظلم و ستم برابر دانسته شده است (سید شریف، ۱۳۹۶: ۱۱۰). طی خوابی که فضل الله در رجب ۷۶۹ هجری دید، شمشیر بزرگی در دستان او بود که تیغ آن تا آسمانها رفته و در لابلای ابرها پنهان شده بود، آنگاه به فضل الله ندایی می رسد که با این شمشیر گردن ظالمان زمان و یاری کنندگان آنان را بزند. (استرآبادی، ۱۸۳۲: ۳۹)، همچنین علی اعلی در کرسی نامه صراحتاً از حروفیان می خواهد که به هیچ جنبنده ای ولو مورچه ستم نکنند و مقابله با ستمکاران را اولین وظیفه ی خود بدانند (آلای، ۱۳۹۳: ۲۱۴). از مجموع این گفته ها می توان نتیجه گرفت که چگونه حروفیان با سوار شدن

^۳ - علی گراوند و فتحعلی شهبازی، «نگاهی به آراء و عقاید و زمینه های بروز و ظهور فرقه حروفیه»، مجله هفت آسمان، سال چهاردهم، شماره ۵۵، پاییز ۱۳۹۱، ص ۲۵-۴۳

مقاله پژوهشی

بر نارضایتی عمومی از ظلم و ستم توانستند از این خشم فروخورده مردم در راستای منافع خود و گسترش آئین شان بهره بگیرند.

در عهد فترت بین سقوط حکومت ایلخانان تا شکل گیری حکومت تیموریان جنگ قدرت بین حاکمان محلی موجب ویرانی شدید شهرها گردید، بسیاری از مردم ناچار به مهاجرت از ایران شدند (رضوی، ۱۳۸۹: ۱۲۶)، صاحب ظفرنامه از کوچ هزاران نفر از مردم یزد طی درگیریهای امیر مبارزالدین محمد و بقایای آل اینجو خبر می دهد (یزدی، ۱۳۳۶: ۴۱۹/۱)، همچنین طی جنگ شاه شجاع و سلطان احمد جلایری تعدادی از محلات تبریز ویران شد و عده ای به مراغه گریختند (خوافی، ۱۳۷۲: ۵۱۰/۳). این امر در تجارت بین شهری و بین المللی نیز بسیار تأثیرگذار بود. چنین شرایط ناامنی مردم را به انزوا می کشاند و مشارکت عمومی را به پایین ترین درجه می رساند. در این عصر مردم دشمنان همدیگر شده بودند و هر کس دیگری را به چشم دشمن و غارتگر می دید و مردم کمتر از خانه ها بیرون می آمدند فضل الله حروفی طی مسافرتها خود ۴ بار مورد حمله ی راهزنان قرار گرفت (ثبوت، ۵۱)، از منظر حروفیان از اولین وظیفه ی حکومت اسلامی برقراری امنیت و آرامش برای تمام ساکنان سرزمین است. آنان در همین راستا دائماً به حدیثی از امام علی علیه السلام استناد می کردند که آن حضرت خود را به علت بی توجهی در بیرون آوردن یک خلخال از پای یک زن یهودی شایسته ی مرگ می دانند، همچنین حروفیان باور داشتند که با ظهور فضل الله و آغاز حاکمیت او دوران صلح و آرامش ابدی بشریت فرا می رسد (آتالای، ۱۳۸۹)، بطوری که یک زن می تواند به تنهایی از حجاز تا خراسان راه برود و کسی متعرض او نشود. فضل الله معتقد بود حاکم راستین کسی است که در قلمرو او حتی یک سبب نیز به زور از دست کسی گرفته نشود، چنین کسی جانشین حقیقی انبیاء الهی است. فرشته زاده در ترجمه ی ترکی خود از جاودان نامه تأکید می کند که چنین شخصی خود فضل الله و جانشینان او هستند (اسلوار، ۳۴۷).

اعتقادات مذهبی پیروان حروفیه

از منظر تحقیقات کلاسیک در حوزه حروفیه، این گروه از نظر عقیدتی در گروه شیعیان قرار می گیرند و تشیع آنان مسلم است. اولین محققان در حوزه حروفیه و تاریخ آنان مانند رضا قلی خان هدایت، مدرس تبریزی، ادوارد براون و ریتز به شیعه بودن حروفیان _ حداقل در حوزه ی اعتقادات عمومی _ باور داشته و آن را مسلم دانسته اند (هدایت، ۱۳۵۰: ۱۹۱؛ مدرس تبریزی، بی تا: ۲۰۷؛ براون؛ ۱۳۵۶: ۲۱۶).

از دیدگاه این گروه سیادت بزرگان حروفی مانند نعیمی، نسیمی، علی اعلی و انتساب آنان به علی ابن ابی طالب، باور به برخی از اصول عقیدتی شیعیان همچون مهدویت، رجعت و بدء در نزد حروفیان و همچنین ذکر صریح اسامی دوازده امام شیعی در کتابهای فضل الله و نسیمی، دلایل قاطع و محکمی هستند که شیعه بودن حروفیان را ثابت می کند (هدایت، ۱۳۸۲؛ ریتز، ۱۰۸؛ کامل الشیبی، ۱۳۹۴: ۲۹۱).

با وجود این برخی محققان مانند بشیر شهزاد و اسلوار در این مورد شبهات جدی مطرح می کنند. این محققان نمونه بسیاری از رسالات حروفی را ذکر می کنند که در آن از برخی عبارات مخصوص اهل سنت استفاده شده است، مانند عبارت _ کرم الله وجهه _ که در پس نام اصحاب رسول الله (ص) ذکر شده و عبارت (صدیق) و (یار غار) در مورد ابوبکر، ذوالنورین در مورد عثمان، و أم المومنین در مورد عایشه، (اسلوار، ۳۲۲) بکار رفته است، همچنین در برخی رسالات حروفی مانند «حکم نامه»

مثالی ضمن تفسیر فلسفه ی احکام اسلامی بر اساس نگاه حروفیه به نحوه ی انجام این اعمال اسلامی اشاره شده است که کاملاً منطبق با فقه اهل سنت است مانند شستن پاها در هنگام وضو و حرمت جمع کردن بین دو نماز، و یا حرمت ازدواج موقت (شهزاد، ۱۳۹۵: ۱۱۹)، در خود آثار فضل الله مانند محبت نامه در حین بررسی اسرار اذان و اقامه به عبارت «الصلاه خیر من النوم» اشاره شده است که شیعیان آن را قبول ندارند. (همان).

در آثار حروفی موارد فراوانی از اظهار عقاید شیعیانه را شاهد هستیم و همین امر سر در گمی بسیاری از محققان را فراهم نموده و برخی را مجبور به علت یابی چنین تناقضی کرده است: اسلوار معتقد است حروفیان از بُعد اعتقادی تنها تفسیر خود از اسلام و احکام آن را قبول داشتند، قرائت اهل سنت و شیعیان را از اسلام ناقص و ابتر می دانستند، لذا هیچ تعصبی بر فرق اسلامی نداشتند و تنها برای اثبات حقانیت تفسیر حروفی خود از اسلام به احکام و احادیث شیعیان و اهل سنت استناد می کردند. اسلوار برای اثبات نظریه خود به اشعاری از محیطی استناد می کند که در آن ضمن انتقاد شدید از اهل سنت و شیعیان، تنها راه نجات را «درک چهره ی فضل خدا و تسلیم در برابر او» می خواند (اسلوار، ۲۷۹)، برخی دیگر مانند مصطفی کامل الشیبی معتقدند حروفیه را نه می توان شیعه کامل شمرد و نه از پیروان اهل سنت، بلکه حروفیان از لحاظ اعتقادی و فکری به شیعیان افراطی نزدیک و از نظر رفتار دینی و فقهی به اهل سنت شبیه بودند (کامل الشیبی، ۲۸۸-۲۸۹)، او در ادامه توجیه جالبی برای این رفتار حروفیان ارائه می کند. از نظر او چون در عصر تاریخی مربوط به ظهور حروفیه افکار و اندیشه های شیعی مانند مهدویت و شروع آخر الزمان و پایان ستم با ظهور موعود طرفداران بسیاری داشت، حروفیان توانستند بدین طریق افراد بیشتری را از طبقات ضعیف جامعه به سوی خود جلب کنند، مانند سربرداران، نوربخشیان و مشعشعیان (همان، ۲۹۰)، اما از دیدگاه الشیبی حروفیان با انجام تکالیف دینی به روش اهل سنت توانایی جلب افرادی از اهل سنت را داشتند و بدین طریق مورد نفرت عموم مردم واقع نمی شدند و هم از تعقیب و آزار حاکمان متعصب اهل سنت در امان می ماندند.

نکته ی دیگر آنکه جریان حروفی از همان ابتدا یکدستی فکری و اعتقادی نداشت. در حقیقت پیروان فضل الله حروفی و آئین او افرادی از آئین ها و مذاهب و طبقات اجتماعی مختلفی بودند که ذیل باور به آئین حروفی گردهم آمده بودند. برخی مانند سید اسحاق، سید نسیمی و عرشی و حتی خود علی اعلی قبل از گرویدن به حروفیه، شیعه دوازده امامی بودند و ظهور آئین حروفی را طبق پیش فرض ذهنی خود تحلیل می کردند (همان، ۳۹۷).

برخی مانند تمنایی، امیر علی کیوان و روحی بغدادی از اهل سنت بودند و حتی کتابهایی در مورد فقه سنی نوشته بودند (آتالای، ۵۹۶)، ایشکورت دده یک مسیحی بود که به آیین حروفی درآمد بود و یوسف قارا ایزلی یک خدا ناباور کافر بود که توسط علی اعلی به آئین حروفی پیوست (Ocak, 2017: 272). بسیاری از حروفیان متاخر آناتولی از نظر فکری به اسلام صوفیانه عوام گرایانه ای تعلق داشتند. همین حروفیان بودند که بعدها میراث فکری بابائیان را به علویان ترکیه انتقال دادند (سومر، ۱۳۸۵: ۷-۸).

در حقیقت جریان حروفی از همان ابتدا از نظر اعتقادی یک دست و یکسان نبود. به همین دلیل است که در نوشته های برخی حروفیان مانند سید اسحاق مضامین شیعی چشمگیر است و در برخی مانند تمنایی مضامین اهل سنت (اسلوار، ۳۰۰)، به چشم می خورد. همین تکثر عقاید در بین حروفیان و عدم وحدت عقیده در بین آنان سبب شد با وجود تعلق فکری حروفیان به تشیع، و یا حداقل با برخی از مظاهر فکری آن مانند مهدویت، شیعیان امامیه به آنان هرگز روی خوش نشان ندهند و سعی در طرد و تکفیر آنان برآیند، در حالی که بزرگان و بنیان گذاران نهضت حروفیه شیعه مذهب بودند برخی مانند

نسیمی و نعیمی، از نظر سابقه ی خاندانی به تشیع بستگی و تعلق داشتند (خمارلو، ۱۳۵۷: ۱۱۲)، نسیمی از سادات حسینی بود و پیش از گرایش به حروفیه با برخی از شیعیان بصره و نجف مانند معین الدین افخمی احسانی ارتباط داشت (اراسلی، ۱۳۷۲: ۱۱۷)، فضل الله نیز از سادات موسوی بود. اجداد او ۱۵۰ سال پیش از تولد وی به سبزوار و سپس به استرآباد مهاجرت کرده بودند (ریتر، ۱۳).

وجه افتراق و اشتراکات در عقاید حروفیه و شیعیان

میر شریف از خلفای فضل الله حروفی استرآبادی در ذکر شجره نامه فضل الله استرآبادی نسب وی را با بیست یا بیست و دو واسطه به علی (ع) می رساند (گولپینارلی، ۱۳۷۴: ۵). فضل الله هنگامی که از سوی میرانشاه در شروان دستگیر می شود در وصیت نامه اش شروان را به کربلا، و تمام روزهای خود را به عاشورا؛ ناهلان را به شمر و یزید و خود را به حضرت حسین (ع) تشبیه کرده است (همان، ۱۰). وی با مطالعه و شناختی که از فرق اسلامی و ادیان ایران قبل از اسلام و ادیان مسیحی و یهودی داشت، با تحریف عقایدی که از این ادیان گرفته بود عقاید حروفیه را بنا ساخت. مهمترین عقاید حروفیه عبارتند از:

۱- فضل الله اعتقادات باطنیه را پذیرفته بود به همین خاطر به معنی باطنی حروف قرآن اعتقاد داشت. این بخش از عقاید او برگرفته از اندیشه های اسماعیلیه بوده است.

۲- حروفیه به الوهیت فضل الله اعتقاد دارند، خدا را به مثابه قدرتی می دانند که خودش را توسط حضرت موسی، عیسی و همه پیامبران بزرگ تجلی داده است و پس از انبیاء الهی خداوند خود را شکل فضل الله در استرآباد ظاهر ساخت (براون، ۱۳۶۵: ۲۱۰). علماء شیعه بخاطر همین اعتقادات غالیانه و انحرافی بود که به طرد حروفیان پرداختند. برخی از شیعیان راستین که به حروفیه پیوسته بودند با مشاهد عقاید ی از حروفیه جدا شدند. با این حال حروفیان معتقدند شیعیان واقعی و عاشقان سر سپرده عترت پیامبر (ص) می باشند (همان).

۳- در آئین حروفیه نماز، روزه، حج و زکات و تمام احکام با ۲۸ حرف عربی و ۳۲ حرف فارسی مطابقت داده شده است. (گولپینارلی ۲۰-۲۱)، فضل الله معتقد بود نماز های یومیه ۱۷ رکعت است و ۱۱ رکعت نیز نماز شکسته است جمعا ۲۸ رکعت می شود، اگر تعداد ۱۵ رکعت نماز در روز جمعه را به نماز های یومیه بیافزاییم عدد ۳۲ حرف الفبا به دست می آید (شکر خدایی، ۱۳۹۶: ۴۴)، حروفیه معتقد بودند در نماز ۵ عضو بدن، یعنی دو دست و دو پا و صورت آشکار می باشد هر یک از پاها دارای ۱۴ بند انگشت است که روی هم ۲۸ عدد می شود (همان، ۵۶). همچنین حروفیه قیامت، ظهور مهدی (عج)، نزول عیسی (ع)، طلوع خورشید از مغرب، صراط، میزان، بهشت و جهنم را هم تاویل کرده و با این حروف مطابقت می دادند (گولپینارلی، ۲۱).

۴- به اعتقاد حروفیه دور کاینات بر سه اساس مبتنی است: نبوت، امامت و الوهیت. نبوت با حضرت آدم آغاز و با حضرت محمد (ص) به کمال رسیده است. دوره امامت با حضرت علی (ع) آغاز و با یازدهمین امام، حسن عسکری (ع) به پایان رسیده است، با ظهور فضل الله که مهدی است دوره الوهیت شروع می شود. فضل الله ظهور نهایی خداوند است (همان، ۲۲).

۵- فضل الله از عقاید تصوف بهره گرفت. معتقد بود کاینات ظهور هستی مطلق است، همان طور که همه موجودات مطیع انسان هستند، همه انسانها نیز مطیع آن یگانه است. این انسان یگانه که در هر دوره ای هست. پیامبر و امام است پیامبر در

وجود حضرت محمد(ص) به کمال خود ظهور کرد، از همین رو آخرین پیامبر است هر پیامبر وصیی دارد که مظهر سر اوست. او بعد از پیامبر امام امت می شود، امامت در علی(ع) کمال خود را یافت. این کمال در وجود امامانی که از نسل او آمدند ظاهر شد، دوره امامان با امامت امام حسن عسکری پایان یافت، پس از آن دوره غیبت آغاز شد. دوره الوهیت با آخرین امام که مهدی است آغاز شد. مهدی همان فضل الله است چون بعد از وی دیگر ظهوری نخواهد بود. تاکید حروفیه بر ظهور جلوه حق در صورت انسان به عنوان خلیفه الله شباهت زیادی با عقیده ی ابن عربی دارد(شکرخدایی، ۴۹)

۶- حروفیه با پذیرفتن امامت و شناخت امامت، امام حسن عسکری و اعتقاد به غیبت مهدی(ع) و ظهور او، از شیعه متأثر شده است، در حالی که شیعه امامیه معتقد است امام دوازدهم در غیبت کبری بسر می برد، اگر زمانش فرا رسد به اذن الهی ظهور خواهد کرد(گولپینارلی، ۲۳). اما حروفیان می گفتند که شیعیان باید فضل الله را به عنوان مهدی بپذیرند بر سر این اعتقاد به مخالف با شیعه امامیه برخاستند، همچنین با صوفیه که وجود قطب را قبول داشتند مخالفت کردند(همانریال ۲۳)

۶- حروفیان آخرت، روح و بقای روح را انکار می کردند(همان، ۲۴)

۷- حروفیه فضل الله را به عنوان ظهور ذات حق می پذیرند در اول تکبیرها و شهادت ها در اذان و اقامه «اشهد ان لا اله الا فضل الله» می گویند. در وضو همه عضوهای وضو را می شویند. در رکوع و سجده سبحان ربی الفضل الاعلی بحمده و سبحان ربی الفضل و بحمده و در تشهد و سلام نام فضل و خلفایش را می گویند(همان، ۲۹).

۸- حج آنان در النجف محل قتل گاه فضل الله بر پا می شود احرام می بندند و هفت بار آن جا را طواف می کنند قبله آنها نیز همان قلعه النجف است. عبادات حروفیه بر مبنای تلفیقی از فقه سنت و شیعه پدید آمده است (همان، ۲۵).

واکنش شیعیان به عقاید حروفیه

با وجود همه ی پیوستگی های فرهنگی و تاریخی بین شیعیان و حروفیه، جنبه ی التقاطی و هنجارشکنانه حروفیه به حدی بود که موجب رنجش و دوری شیعیان از فضل الله حروفی و پیروانش گردید. در برخی از رساله های حروفی مواردی دیده می شود که به برتری فضل الله و جایگاه او از اهل بیت پیامبر(ص) اشاره شده است، مثلاً فضل الله در خوابی حضرت علی(ع) را دید که با او بیعت می کند(استرآبادی، ۳۴) و یا علی اعلی در مکاشفه ای امام حسین(ع) را مشاهده کرده که پشت سر او نماز می خواند(اسلوار، ۳۸۲)، یک حروفی دیگر به طور گستاخانه ای ادعا می کند که منظور از اهل بیت پیامبر(ص) در آیات قرآن کریم فضل الله و پیروان او می باشند و ائمه شیعه باید از محضر آنان استفاده کنند(آتالای، ۵۲۲).

بدون شک این ادبیات و بیانات موجب تنفر و دوری اکثریت شیعیان از جامعه حروفی گردید. ولی به حدی نبود که شیعیان را به طور کلی از حروفیان جدا کند. به گفته ی الشیبی برخی از شیعیان مقیم نجف و کربلا به آئین حروفی در آمده بودند. در سبزوار و قم که مراکز شیعه نشین ایران محسوب می شدند، تعداد اندکی شیعیان متمایل به حروفیه یافت می شد(کامل الشیبی، ۳۵۲). حتی یک نفر از علماء شیعه معروف قم موسوم به «افخم الدین هرّوی قمی» در حوزه ی دین این شهر معارف حروفی را تدریس می کرد(همان). به گفته ی صادق کیا در بین شیعیان کاشان و گلپایگان نیز عده ی کمی حروفی وجود داشت(کیا، ۱۳۳۶: ۵)، اکثر این شیعیان مطابق باورهای شیعی خود ظهور فضل الله را با ظهور مهدی موعود در اندیشه ی شیعی متطابقت داده بودند و فضل الله حروفی را همان موعودی می دانستند که از خاندان پیامبر است و برای پایان دادن به ظلم و ستم و گسترش عدالت قیام کرده و با بیان اسرار حروف، علم اهل بیت را بر همگان آشکار کرده است(کامل الشیبی، ۲۶۰).

مقاله پژوهشی

شاید همین آمادگی فکری و ذهنی شیعیان بود که برخی از آنان را به قبول عقاید حروفی وا داشت. با این حال جای شکی نیست که اکثریت جامعه شیعی فاصله خود را با عقاید حروفی حفظ کرده و حتی در برخی موارد نگاه منفی تری از اهل سنت نسبت به حروفیان داشتند (جعفریان، ۱۳۸۵: ۳۱۹)، چنان چه مدتی بعد از مرگ فضل الله استرآبادی تعداد ۲۰۰ نفر از شیعیان حروفی شهر حله مجبور به ترک عقاید حروفیه و توبه شدند (ورداسبی، ۱۳۵۸: ۸۸)، برخی از شیعیان حروفی شهرهای قم و کاشان بعد از اقرار به اشتباهشان توبه کرده و مجدداً مسلمان شدند (همان)، همه ی اینها حکایت از فشار شدید به برخی از شیعیان مایل به حروفیه از سوی هم مذهبیان خود دارد هرچند که ممکن است برخی از آنان با میل و رضایت خود توبه کرده باشند.

علمای شیعه و رد عقاید حروفیه

علمای شیعه در قرن هشتم هجری وقتی با عقاید انحرافی حروفیه مواجه شدند، به رد و طرد حروفیان پرداختند. در مورد عکس العمل علمای بزرگ شیعی نسبت به حروفیه و عملکرد آنان به دو نمونه اشاره می شود: اولی تذییلاتی است که یکی از شاگردان محقق حلی به نام ابومکرم احسائی بر کتاب اصول و قواعد او نوشته است. در این کتاب محقق حلی با ذکر حدیثی از امام صادق (ع) که در آن از شیعیان خواسته برای اهل بیت زینت باشند و نه بال، آن حضرت کسانی را که اهل بیت مورد شماتت قرار می دهند لعن کرده است. محقق حلی منظور خود را از این طایفه مستقیماً ذکر نمی کند ولی شاگرد او احسائی اشاره می کند که منظور استادش برخی از افراد مدعی تشیع هستند که برخلاف روش اهل بیت رفتار می کنند مانند حروفیان و طرفداران محمد فلاح (مصطفوی، ۱۳۷۸: ۸۱۰)، هرچند محقق حلی سالها پیش از گسترش حروفیه از دنیا رفته بود اما این نوع ادبیات می تواند منفذ کوچکی باشد که نوع نگرش علمای شیعی را به حروفیان نشان می دهد. مورد دوم نسخه ی خطی از کتاب «دُرر مکنونه» اثر ملا محسن فیض کاشانی است که توسط یکی از شاگردان گمنام فیض کاشانی مورد حاشیه نویسی قرار گرفته و حسن انصاری این نسخه ی خطی را در کتابخانه دانشگاه بغداد یافته و مورد بررسی قرار داده است. در این رساله فیض کاشانی ردیه تندى بر علیه اباحه گران نگاشته و آنان را خوکان و شیاطین طریقت می نامد. حاشیه نویسنده گمنام در این قسمت از کتاب چنین حاشیه نگاری می کند: «و بر طایفه تیز بین اهل توحّد مخفی نیست که منظور از عتاب آن سالار راه رفتگان، برخی از شیاطین مخفی در لباس اهل فقر می باشند که به بهانه ی وصال قائل به تعطیل و تحقیر شرع مبین شدند مانند طایفه ی ملعونه ی پسرخانیه و محمود ملعون و ریشه ی این جماعت یعنی حروفیان لعین» (انصاری، ۱۳۸۷: ۵۱۲).

با گذشت زمان و نابودی فرق حروفیه و نقطویان آرام آرام نگرش شیعیان به بزرگان جنبش حروفی تغییر پیدا کرد و بنیان گذاران جنبش حروفیه چون نعیمی و نسیمی، مبدل به عارفان روشن ضمیر و شهدای راه حقیقت شدند، البته بودند افرادی مانند تقی الدین اوحدی که از همان دوران صفوی نگاه مثبتی به بزرگان حروفی داشتند، اما از اوایل دوران قاجار شاید به دلیل انقراض کامل فرقه ی حروفیه در ایران و رفع خطرات سیاسی و اجتماعی ناشی از حضور آنها، نگاه تذکره نویسان و محققان شیعی نسبت به حروفیان تغییر پیدا کرد و در اکثر تذکره های عرفانی این عصر از حروفیان به نیکی یاد شد مانند تذکره های رضاقلی خان هدایت، میرزا محمد منشی عراقی، حتی در دوره معاصر در بین برخی از علما افرادی بودند که نعیمی و نسیمی را شیعیان خالص و عارفان و اصل می دانستند. آیت الله علامه امینی که در کتاب «الشهدا الفضیلة» نسیمی و نعیمی را یاد کرده هر دو را می ستاید (امینی، ۱۳۵۵: ۷۱۲)، آقا بزرگ طهرانی در کتاب «الذریعة فی العلماء الشیعة»

ضمن بررسی زندگانی نسیمی، نسیمی و علی اعلی همه آنان را جزو علمای شیعه دانسته و با عنوان شهید از آنان یاد می کند (اقا بزرگ تهرانی، ۱۳۵۳: ۱۸۱/۲).

نتیجه

فضل الله نسیمی استرآبادی رهبر حروفیان تلاش نمود برای پیشبرد اهداف خود با پیروان فرق مختلف مذهبی ارتباط برقرار نماید و تعالیم خود را از آمیزه ای از عقاید فرق اسلامی، غیر اسلامی درآورد تا امکان جذب پیروان از مذاهب مختلف را فراهم آورد. با توجه به این که او فعالیت های خود را بر ضد ظلم و ستم حاکمان وقت نسبت به توده مردم مظلوم استوار ساخت، به عنوان منجی از سوی شیعیان امامیه، اسماعیلیه و حتی اهل سنت مورد حمایت قرار گرفت. با توجه به این که شیعیان از گروه های فعال در جامعه ایران در قرن هشتم هجری بودند و اندیشه ظهور منجی از دوره ایلخانان در جامعه شیوع یافته بود، فعالیت فضل الله بر ضد ظلم و ستم و کشتارهای تیمور منجر به جلب گروه هایی از شیعیان و اهل سنت طبقات شهری و دهقانان روستایی را فراهم نمود با توجه به این که در بین آنها افراد مشهور مانند عمادالدین نسیمی مشتهر به شیعه حضور داشتند موجب گردید این گروه به تشیع مشهور شوند و در اوایل بخاطر شعار های ظلم ستیزانه فضل الله تعدادی از شیعیان به او پیوستند اما با آشکار شدن افکار الحادی فضل الله حروفی شیعیان ضمن توبه از پیروان حروفیه جدا شده و و به مخالفت با عقاید حروفی برخاستند در این راه علمای شیعه پیشگام بودند. جنبش حروفیه و ادعاهای فضل الله حروفی نشان داد که وی نیز همانند سایر مدعیان دروغین مذهبی تلاش می کرد از اعتقادات مذهبی شیعیان در خصوص ظهور منجی و حضرت مهدی (عج) بهره گیرد هر چند در ابتدا بدلیل شرایط اجتماعی فضل الله توانست برخی از شیعیان را دور خود جمع نماید اما با آشکار شدن ادعاهای الحادی او شیعیان خیلی زود راه خود را از حروفیه و پیروان فضل الله جدا نموده و با مخالفت با عقاید او پرداختند.

منابع و مأخذ:

- ۱- آتالای، سبستین، بکتاشیه و ادبیاتش، ترجمه و حاشیه ی یونس سبز بهار، انتشارات محمود، تهران، چاپ اول، ۱۳۹۳.
- ۲- آقا بزرگ تهرانی، الذریعة فی علما الشیعه، ج ۲، چاپ سنگی، نجف اشرف، ۱۳۵۳ ه.ق.
- ۳- اراسلی، حمید، زندگی نامه عماد الدین نسیمی، ترجمه ی محمد صدیقی، نشر اختر، چاپ اول، تبریز، ۱۳۷۲.
- ۴- اسلوار، فاتح، حروفیه (عقاید، عبادات، و ...) ترجمه داوود وفائی، انتشارات مولا، چاپ اول، تهران، ۱۳۹۱.
- ۵- انصاری، حسن، بررسی های تاریخی در حوزه اسلام و تشیع، نشر جامعه مدرسین حوزه علمیه قم، چاپ دوم، قم، ۱۳۸۷.
- ۶- امینی عبدالحسین، الشهدا الفضیلة، با حواشی سید شهاب الدین مرعشی نجفی، دارالکتب الجزایری، چاپ اول، قم، ۱۳۵۵.
- ۷- براون، ادوارد، از سعدی تا جامی، ترجمه رضا علیپور دربندی، انتشارات تقوی، چاپ اول، تهران، ۱۳۵۶.
- ۸- براون، ادوارد، «نوشته های حروفیان و ارتباط آنان با طریقه دراویش بکتاشی» ترجمه عطاءالله حسنی، نشریه فرهنگ ایران زمین: بهار ۱۳۶۵، شماره ۲۶، صص ۲۰۶-۲۴۴.
- ۹- حروفی استرآبادی، فضل الله، جاویدان نامه کبیر (با حاشیه نوم نامه)، نسخه خطی کتابخانه ملک، نسخه اینترنتی، به شماره ۱۸۳۲.
- ۱۰- خوافی، احمد بن جلال الدین محمد، مجمل فصیحی، ج ۳، به تصحیح محسن ناجی نصرآبادی، تهران: نشر اساطیر، ۱۳۷۲.

۱۱. -خمارلو، تقی، عمادالدین نسیمی و نهضت حروفیه، نشر تلاش، چاپ اول، تبریز، ۱۳۵۷.
۱۲. -جعفریان، رسول، تاریخ تشیع در ایران از آغاز تا طلوع دولت صفوس، نشر علم، چاپ سوم، تهران، ۱۳۸۰.
۱۳. -شهزاد، بشیر، حروفیه: تاریخ و عقاید، ترجمه محمد رضا مرادی، انتشارات علم، چاپ اول، تهران، ۱۳۹۵.
۱۴. -ریتر، هلموت، آغاز فرقه ی حروفیه، ترجمه حشمت موید، مجله فرهنگ ایران زمین، اردیبهشت سال ۱۳۷۳.
۱۵. -رضوی، سید ابوالفضل شهر، سیاست، و اقتصاد در ایران عهد ایلخانی، تهران: نشر امیر کبیر، ۱۳۸۹، چاپ اول.
۱۶. -سومر، فاروق، قزلباشان ترکیه، مجله تاریخ اسلام، سال هفتم، شماره ششم، پاییز ۱۳۸۵.
۱۷. سید شریف، پنج رساله حروفیه، به تصحیح ولی قیصرانی، تهران، نشر میراث مکتوب، ۱۳۹۶.
۱۸. شکر خدایی، سید احسان، عقاید حروفیه و اندیشه های سید عمادالدین نسیمی، فم: انتشارات دانشگاه ادیان و مذاهب، ۱۳۹۶.
۱۹. -کامل الشیبی، مصطفی، تشیع و تصوف از آغاز تا پایان قرن ۱۲ هجری، ترجمه ی علی رضا ذکاوتی فراگوزلو، تهران، امیر کبیر، ۱۳۹۴.
۲۰. -کلاویخو، گونسالس دو، سفرنامه کلاویخو، ترجمه مسعود رجب نیا، تهران، انتشارات علمی و فرهنگی، ۱۳۸۴.
۲۱. -کیا، صادق، واژه نامه گرگانی، انتشارات دانشگاه تهران، چاپ اول تهران، ۱۳۳۰.
۲۲. -کیا، صادق، آگاهی های تازه در مورد حروفیان، مجله دانشکده ادبیات دانشگاه تهران، سال هفتم، شماره ۲۴ ام، تابستان ۱۳۳۶.
۲۳. -گولپینارلی، عبدالباقی، فهرست متون حروفیه، ترجمه توفیق سبحانی، سازمان چاپ و انتشارات وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، ۱۳۷۴.
۲۴. -مصطفوی، احمد، نسخ خطی کتابخانه های نجف، نشر دارالعلم، چاپ دوم، تهران، ۱۳۷۸.
۲۵. مدرس تبریزی، محمدعلی، ریحانة الادب (هشت جلدی)، انتشارات کتاب فروشی خیام، تبریز، بی تا.
۲۶. میر فطروس، علی، جنبش حروفیه و نهضت پسیخانیان، انتشارات بامداد، تهران، بی تا.
۲۷. هدایت، رضا قلی خان، ریاض العارفین، به کوش مهر علی گرگانی، انتشارات محمودی، چاپ اول، تهران، بی تا، ۱۳۵۰.
۲۸. یزدی، شرف الدین علی، ظفرنامه تهران، نشر رهایی، ج ۱، ۱۳۳۶، چاپ اول.
۲۹. ورداسبی، ابودر، نمدپوشان، نشر راه امام، چاپ اول، تهران، ۱۳۵۸.
30. Yasar ocak, Ahmet, Hurofism and Bektashism in ottoman Empirc, istunbul, 2017.